

MAKEDONŠČINA
(bere dr. Namita Subiotto)

Лилјана Дирјан, *Петелот*

Сабота. Студено. Пазарот е преполн со луѓе. На рабовите се паркирани автомобили, а меѓу нив како дамки на асфалтот се распослале замрзнати клекнати баби. Хризантеми што стискаат вилици. Разлиен хиперманган. Пиштат свирежи во градите. Ноќ мината в болница. Инфузија. Звукот на клопки на ноќната сестра. Паѓа снег. На црно палто бели снегулки.

Пред мене е – тој. Го потпрел клунот до срцето си. Ме гледа со едното око. Портокалово-црвено зајдисонце наоколу. Шалче пејзаж околу вратот. Се тресе. Го чекам мигот. Пазарам сенешто. Во весник крап, во ќесе мушмули, во картонски длапки јајца. Му се враќам. Уште е во исти раце. Бабата ги бутнала прстите длабоко во пердувите. Направила муф од петел. Минува крај мене. Кружи наоколу.

Земи го, ме моли, ми остана само тој, ама јас зимава заминувам кај Господ, ќе нема кој да му даде храна, а водата е замрзната во дворот. Види го овој убавец на студот, душа што лета и буди.

Бабичката е темновиолетова свената хризантема. Потпрена е на ништото. Тој ѝ дава инфузија во потоците од модри жилки во рацете.

Му ги одврзувам нозете. Тие се замрзнати крици при разделбата. На градите го ставам како брош. Брошот дише. Пишти. Воздивнува. Сиот пазар наеднаш се престорува во портокалово-црвен-карамела-цинобер-бакарен-циметов-шафран. Стопен загорен шеќер.

Го носам петелот в раце. Свети на снегот оганче. Застанувам пред нискиот прозорец од домата. Таму, зад замагленото стакло, се мажот и детето. Влегувам со живиот пламен. Мажот ми вели:

– Па сосема си луда, жено.

Син ми се смее на подот.

Vir: Лилјана Дирјан: *Концерт за мирис и оркестар (избор од творештвото)*. Скопје: Темплум, 2020, 27–28

Liljana Dirjan, *Petelot*

Sabota. Studeno. Pazarot e prepoln so lugje. Na rabovite se parkirani avtomobili, a meju niv kako damki na asfaltot se rasposlale zamrznati kleknati babi. Hrizantemi što stiskaat vilici. Razlien hipermangan. Pištat svireži vo gradite. Nokj minata vo bolnica. Infuzija. Zvukot na klompi na nokjnata sestra. Pagja sneg. Na crno palto beli snegulki.

Pred mene e – toj. Go potprel klunot do srceto si. Me gleda so ednoto oko. Portokalovo-crveno zajdisonce naokolu. Šalče pejzaž okolu vratot. Se trese. Go čekam migot. Pazaram senešto. Vo vesnik krap, vo kjese mušmuli, vo kartonski dlapki jajca. Mu se vrakjam. Ušte e vo isti race. Babata gi butnala prstite dlaboko vo perduvite. Napravila muf od petel. Minuva kraj mene. Kruži naokolu.

Zemi go, me moli, mi ostana samo toj, ama jas zimava zaminuvam kaj Gospod, kje nema koj da mu dade hrana, a vodata e zamrznata vo dvorot. Vidi go ovoj ubavec na studot, duša što leta i budi.

Babičkata e temnovioletova svenata hrizantema. Potprena e na ništoto. Toj i dava infuzija vo potocite od modri žilki vo racete.

Mu gi odvrzuvam nozete. Tie se zamrznati krici pri razdelbata. Na gradite go stavam kako broš. Brošot diše. Pišti. Vozdivnuva. Siot pazar naednaš se prestoruva vo portokalovo-crven-karamela-cinober-bakaren-cimetov-šafiran. Stoen zagoren šekjer.

Go nosam petelot v race. Sveti na snegot oganče. Zastanuvam pred niskiot prozorec od domata. Tamu, zad zamaglenoto staklo, se mažot i deteto. Vleguvam so živiot plamen. Mažot mi veli:

– Pa sosema si luda, ženo.

Sin mi se smee na podot.

Vir: Liljana Dirjan: *Koncert za miris i orkestar (izbor od tvoreštvo)*. Skopje: Templum, 2020, 27–28.

Liljana Dirjan, *Petelin*

Sobota. Mraz. Tržnica je polna ljudi. Ob robu so parkirani avtomobili, med njimi pa so se kot madeži na asfaltu razprostrle zmrznjene čepeče ženice. Krizanteme, ki stiskajo čeljusti. Razlit hipermangan. Piskanje v prsih. Noč preživeta v bolnišnici. Infuzija. Zvok cokel nočne sestre. Sneži. Na črnem plašču bele snežinke.

Pred menoj je – on. S kljunom, spodvitim do srca. Gleda me z enim očesom. Naokrog oranžno-rdeč sončni zahod. Šal pejsaža okoli vratu. Trese se. Čakam na tisti trenutek. Nakupujem vse mogoče. V časopisu krap, v vrečki nešplje, v kartonasti embalaži jajca. Vrnem se k njemu. Še vedno je v istih rokah. Ženica mu je zarila prste globoko pod peruti. Iz petelina si je naredila muf. Mimo mene gre. Kroži sem ter tja.

Vzemi ga, me prosi, edino njega še imam, ampak jaz bom to zimo odšla h Gospodu, nikogar ne bo, ki bi mu dal jesti, voda na dvorišču pa je zmrznjena. Poglej tega lepotca na mrazu, dušo, ki leta in budi.

Ženička je temno vijolična ovenela krizantema. Oprta na nič. On ji daje infuzijo v potoke modrih žilic na rokah.

Odvežem mu noge. To so zmrznjeni kriki ob ločitvi. Pritisnem si ga k prsim kot broško. Broška diha. Piska. Sopiha. Vsa tržnica naenkrat postane oranžno-rdeče-karamelno-cinober-bakreno-cimetasto-žafnanasta. Raztopljen prežgan sladkor.

V rokah nosim petelina. V snegu se svetlika plamenček. Obstanem pred nizkim oknom doma. Notri, za zamegljeno šipo, sta mož in otrok. Vstopim z živim ognjem. Mož mi pravi:

- Povsem se ti je zmešalo, ženska.

Sin se na tleh smeji.

Prevedla Maja Kovač.

Vir: Namita Subiotto (ur.): *Človek živali in žival človeku v sodobni slovanski poeziji*. Ljubljana: Znanstvena založba Filozofske fakultete.